

Az ő testem

*A kutya a kezemet nyalogatja,
miközben a fürdőszobában lévő nő
bal mellbimbója miatt aggódom.*

*A haját szárítja a nő,
akinek fáj a bal mellbimbója.
Megnéztük ma este,
találunk-e ferde vágást,
vagy elszíneződést,
vagy az ágyunkban élő apró
rovartól származó harapásnyomot.*

*Jó ágy, húséges ágy.
Az a fajta, amelyik nem sértődik meg,
hogy felmerült bennünk,
netán apró, ámde
aránytalanul erős rovarok
élnek benne.*

*A hajszáritónak olyan a hangja,
mint egy felszálló repülőnek.
Amikor először repültem Brüsszelbe,
az emberek boldogan kezdték az utat,
mégis nyálfoltos inggel végezték.*

*A haját szárítja,
pedig sosem járt még Brüsszelben.
A haját szárítja,
pedig a kutyát is simogathatná.
A haját szárítja,
miközben azon aggódik,
mitől is fáj valójában a mellbimbója.*

Bob Hicok (1960) a kortárs amerikai költészet egyik közkedvelt alakja, aki eredetileg az autópárhuzamban dolgozott, de már első verseskötetével szakmai sikert ért el, népszerűsége pedig azóta töretlen. Lírájára egyszerre jellemző a hétköznapiaság és az emelkedettség, a közérthetőség és a finoman adagolt műveltség, a vallomásosság és a közéleti érzékenység. Számos elismerés birtokosa. Kreatív írást tanít a Virginia Tech egyetemen.

*Én nem a hajamat szárítanám
egy ilyen pillanatban, bár én kopasz vagyok.
A női test többféleképpen
képes megszűnni
női testnek lenni.*

*Én egyféleképpen
tudok boldog lenni,
és az ő.*

*Szeretnék vele elrepülni Brüsszelbe.
A nyálfoltok sem zavarnának.
Ez történik az emberekkel álmukban.
Vennénk képeslapot, amelyen az a kisfiú látszik,
aki megmentette a várost, amikor lepisilte a tüzet.
Nyilvános helyeken romantikáznánk.*

*Jelenleg ezeket
a vágyakat azzal tudom előmozdítani,
hogy a kutyát simogatom.*

*Közben egy elméleten dolgozom.
Miszerint néha egy testrész
csak úgy fáj.
Miszerint azért imádkozunk,
hogy az a testrész,
amelyik néha csak úgy fáj,
a kislábujj vagy a vakbél legyen.*

*Valami csökevényes és felesleges.
Amitől meg lehet szabadulni.
Nincs okom
a rák szót használni,
miközben a kutyát simogatom.*

*Íme itt egy másodperc-darabka,
miközben a gép még nem repül,
de már a földön sincs.*

*Van egy másik elméletem is,
miszerint senki sem halhat meg
abban a darabka másodpercben.*

*Ha ez a gondolat
megvigasztal, nyugodtan
tartsd meg.*

Alzheimer

*A székek maguktól vándorolnak, a könyvek is.
Unokák látogatnak, ismeretlenül és
név nélkül, az arcuk egy kirakós
hiányzó darabkái. Olyan, mint az óceán*

*mélyi hal, melynek teste fény.
Átlebeg a szobákon, a tekintetemen,
múlt nélküli öregasszony,
a saját életének példázata.*

*És bár olyan, mint egy gyermek,
közünk van egymáshoz:
rajta keresztül érkeztem.
Így megóvnom őt késektől,*

*lépcsőktől, az utcától, mely hívja,
akár a folyók, hogy induljon,
és kövesse. Felöltöztetem,
mutatom, mire valók a gombok,*

*amikor pedig néha felnéz, és
a nevemen szólít, a hangja olyan,
mintha egy ritka madár trillázna,
mely állítólag már nem is létezik.*

Óralátogatás

*Ki látott már sólymot?
Egy kéz emelkedett a magasba. Ki járt
már vidámparkban? Senki.
Kinek van kutyája? Négy kéz.
Épített már valaki hőembert? Ketten.
És a Göncölszekeret ki látta?
A nagy telkén, felelte egy srác,
lelkesen hadonászva.
Ki ismer olyan embert, akit
léttek? Az összes kéz felemelkedett.
Gyorsabban, mint hittem volna. Mint a parancsolat.*

*Ha mást is ismertek,
akit megölte, emeljétek fel a másik kezeteiket!
Ha netán akkor léptél volna a terembe,
elcsodálkoztál volna, miért jeleznek
touchdownt magasba emelt kézzel, vagy miért
csinálnak úgy, mintha hullámvasúton ülnének,
a nap felé nyújtott karral,
ahogy épp alábuknak
a csalóka mélységbe,
miközben mosolyognak. S a mosolyt
vagy legalább a boldogság szűrt fényét,
magaddal viheted, ahogy
végigmész a folyosón,
bárhová is tartasz,
hogy feldobd
a hangulatot
egy másik teremben is,
még ha nem is tudatosan.
Azt hiszem, az egész
abból fakad, milyen kicsi
a tenyerük,
mégis épp annyit akarnak fogni,
mint bárki más.
A kezek ebben igazán jók. Fognak.
A kezek általában bármire jók,
amit kérünk tőlük.*

TÓTH BÁLINT PÉTER fordításai